

Recensie Kruistocht, een voorstelling gebaseerd op dat dikke boek van Thea Beckman over die kinderen die heel ver moeten lopen en die ene jongen in die moderne broek

zaterdag 14 oktober 2017

Frascati Amsterdam

Door Derick Pieter (16)

Iedereen heeft van kruistocht in spijkerbroek gehoord. Het verhaal over de jonge Dolf die door een teletijdmachine naar de tijd van de kruistochten gaat. Misschien heb je het boek niet gelezen of de film niet gezien, maar dit bizarre verhaal kan je bijna niet ontgaan zijn. Artemis zorgt voor een nieuwe kijk op dit verhaal, door het te verplaatsen naar het heden. Ook kom je erachter wat kruistochten met deze tijd te maken hebben. Ik kan je vertellen dat kruistochten wel degelijk modern zijn. Sterker nog: deze passen beter bij deze tijd dan ooit tevoren!

Het viel mij op dat er in de voorstelling veel gegeneraliseerd wordt. Dat begint al meteen als ze door middel van het voorlezen van oude boekverslagen het originele verhaal van kruistocht spijkerbroek opfrissen: Sadettin was de passieve (Turkse) jongen die geen zin had om een boek te lezen en Marjolijn was het ijverige (Nederlandse) meisje dat alle boeken in de bieb heeft gelezen. De hele voorstelling wordt benadrukt dat we allemaal gelijk zijn, maar door generaliserende voorbeelden blijkt het tegenovergestelde, vooral als de multiculturele samenleving dicht bij huis is, bijvoorbeeld als Marjolijns zoon het enige blanke kind in de speeltuin is. Ze geven op het eind van de voorstelling aan dat we dit niet moeten doen, omdat elk mens anders mag zijn.

Vervolgens gingen ze in de voorstelling op reis met hun eigen kinderen. Ze lazen voor uit het boek "Kruistocht in spijkerbroek" en ze lieten ze alle belangrijke plekken uit de kruistocht zien. Hiermee gaven ze aan dat we kinderen al vroeg moeten vertellen hoe onze samenleving werkt. Dat het niet uit hoeft te maken waar je vandaan komt. Iedereen is een mens en ieder mens heeft zijn of haar eigen manier van leven.

Wat ik echt prachtig vond was zowel het perspectief vanuit de Islam als de westerse cultuur. Meestal krijg je bij dit soort verhalen wel te horen dat we gelijk zijn, maar wordt het verteld vanuit een Europees standpunt. Nu keken we door de ogen van beide partijen en dat vond ik erg interessant. Dit zorgt voor meer begrip.

Het decor bracht ons terug naar de kruistochten, door een bos weer te geven. Hierop waren schimmen te zien van kinderen. Het leek echt op een kruistocht. Langzaam maar zeker kwam het doek omhoog en zag je steeds meer van de kinderen. Ze hadden geen ouderwetse kleren aan, maar kleurrijke doeken. Later deden ze deze af en liepen ze in gewone kleren. Hiermee beelden ze duidelijk een overgang uit en dat kruistochten niet alleen van vroeger zijn, maar ook van deze tijd.

Het licht was heel creatief gebruikt. Ze belichtten op het begin van de voorstelling hun gezicht door gebruik te maken van 'elektrische olielampen'. Tegen het einde aan deden ze dit nogmaals met het witte scherm van een smartphone. Verder werd er tegenlicht gebruikt voor de schimmen van de kinderen op het doek. Wat ik erg origineel en grappig vond was het gebruik van tekstberichten door de kinderen op het doek.

Qua attributen werd er gebruik gemaakt van kinderwagens (om de kinderen te symboliseren), een tent (voor tijdens de reis), olielampen, een tablet en het boek kruistocht in spijkerbroek. Dit is vrij weinig voor wat ze allemaal uibeelden en toch waren ze duidelijk in wat ze bedoelden. Dat vind ik erg knap en dit laat ook zien hoe goed het spel van Marjolijn en Sadettin was.

De multiculturele samenleving is een moeilijk onderwerp. Sadettin en Marjolijn vertellen hun verhaal op een duidelijke, humoristische, bescheiden en expressieve manier. Ik vind dat iedereen deze voorstelling moet gaan zien, het zet je echt aan het denken.